

سوزه

روایت طارمی از بوشهر تا جام جهانی

باجرانقد، زندگی ام را ساختم

مهدی طارمی درآستانه آغاز جام جهانی ۲۰۲۶ مقابل دوربین مستند «الجزیره» نشست و از مسیری گفت که او را از زمین‌های خاکی بوشهر به بزرگترین آوردگاه فوتبال جهان رساند. این گفت‌وگو که پس از حذف تیم ملی ایران از جام جهانی منتشر شده، نگاهی شخصی به دوران کودکی، سال‌های دشوار سربازی، مسیر حرفه‌ای و نگاه او به فوتبال، ایران و انتقاده‌ا دارد.

ستاره تیم ملی در ابتدای این گفت‌وگو با مرور خاطرات کودکی خود گفت فوتبال از همان سال‌های نخست زندگی، بخش جدایی‌ناپذیر زندگی‌اش بوده است. او که در خانواده‌ای فوتبالی رشد کرده، توضیح داد: «از پنج، شش سالگی فقط توپ فوتبال را می‌دیدم. پدرم فوتبالیست بود، برادرم هم فوتبال بازی می‌کرد و تمام فکر و ذکرم فوتبال بود.» طارمی همچنین از علاقه دوران کودکی‌اش به ژال مادربود و رونالدو برزیلی یاد کرد و او را بهترین بازیکن دنیا دانست.

طارمی در بخش دیگری از این گفت‌وگو به تصویری که از ایران در خارج از کشور وجود دارد اشاره کرد و گفت بسیاری از مردم اروپا شناخت دقیقی از ایران ندارند. او تأکید کرد: «ایران برای ما عشق و علاقه است و از ما جدا نمی‌شود. همیشه سعی کرده‌ام واقعیت را درباره کشورم بگویم. ایران کشوری پهناور با فرهنگ‌ها و طبیعت متنوع است و دوست دارم مردم دنیا آن را همان‌گونه که هست بشناسند. من سال‌های زیادی است بازی می‌کنم و به کشورهای مختلف رفته‌ام. با مردم اروپایی زیاد صحبت کرده‌ام و شاید خیلی‌ها به خاطر مدیا، اطلاعاتی درباره ایران نداشته باشند. ایران، عشق و علاقه است چیزی است که ما با آن خو گرفته‌ایم. نمی‌تواند از ما جدا شود و ما هم نمی‌توانیم از ایران جدا شویم. به هم چسبیده‌ایم. ولی من همیشه یک مدلی درباره ایران صحبت می‌کنم و چیزی که واقعیت است را می‌گویم. ایران یک کشور پهناور است و در شمال، جنوب، شرق و غربش همه چیز وجود دارد.»

مهاجم تیم ملی سپس از سخت‌ترین مقطع زندگی فوتبالی خود سخن گفت؛ دورانی که به دلیل خدمت سربازی حدود یک سال و نیم از فوتبال حرفه‌ای دور ماند. او این دوره را دشوارترین تجربه زندگی‌اش توصیف کرد، اما معتقد است همان سختی‌ها نقش مهمی در شکل‌گیری شخصیت و مسیر حرفه‌ای او داشته‌اند: «مثل کشورهای دیگر که شما باید دوره سربازی را بگذرانید، ایران هم یک دوره سربازی دارد. فکر می‌کنم آن دوره برای من سخت‌ترین دوره بود، چون من ۱۹ سالگی به سربازی رفتم و یک سال و نیم کامل فوتبال بازی نکردم.» طارمی درباره آن دوران گفت: «اگر می‌خواهم موفق شوم، باید سختی بکشم. هیچ بخشی از زندگی‌ام را نادیده نمی‌گیرم و به تمام آن افتخار می‌کنم. طبیعی بود که از دوری از فوتبال ناراحت باشم، اما همان تجربه باعث شد چیزهای زیادی یاد بگیرم و امروز به این جایگاه برسم.» او درباره یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های خود را استفاده از هوش وتحلیل در جریان مسابقات دانست. طارمی توضیح داد حتی زمانی که امکان بازی کردن نداشت، ساعت‌های زیادی فوتبال تماشا می‌کرد و حرکات مهاجمان بزرگ را زیر نظر می‌گرفت تا از نظر ذهنی پیشرفت کند. به گفته او، همین نگاه تحلیلی باعث شد پس از پایان دوران سربازی، با پیراهن ایرانچون بوشهر به میدان برود و همان فصل عنوان آقای گلی را به دست آورد: «در هر لحظه از زندگی، هر تجربه‌ای باعث می‌شود بزرگ‌تر شوی، چه خوب باشد و چه بد باشد، چه شکست بخوری و چه پیروز شوی. بنابراین این هم بخشی از زندگی من است که نمی‌توانم نادیده بگیرم. به همه بخش‌های زندگی‌ام افتخار می‌کنم، چون سختی کشیده‌ام که به این مرحله از زندگی رسیده‌ام. مثل بقیه آدم‌هایی که در زندگی‌شان سختی کشیدند، طبیعی است که من هم اگر می‌خواهم موفق شوم باید سختی بکشم. نمی‌توانم بگویم چیز خوبی بوده‌ام چیز بدی هم نبوده است. قطعاً چیزهای زیادی یاد گرفتم. فوتبال را دوست داشتم و از اینکه نمی‌توانستم بازی کنم، اذیت می‌شدم اما در کل هر تجربه‌ای در زندگی‌ام کسب می‌کنم، باعث پیشرفتم می‌شود. در هر لحظه از زندگی آدم در حال یادگیری است و من هم نکات مثبت زیادی اینجا یاد گرفتم و شاید نکات منفی هم نداشته‌ام. تست، تمرین‌ها، بازی‌ها، زندگی‌ام یکسری یادگیری‌هایی بوده که من دوستش دارم و این سختی‌ها باعث شده که من الان در این پوزیشن باشم. همه این مسیر را دوست داشتم و چیزی نبوده که زیاد اذیت‌م کند. به هر حال زندگی است و سختی‌هایش. مثل همه مردم که کارشان سختی‌های زیادی دارد، کار من هم سیریش اینطور بود.»

مهاجم ایرانی در بخش دیگری از این مستند درباره نحوه مواجهه با انتقاده‌ها نیز صحبت کرد و از جمله‌ای استفاده کرد که به یکی از مهم‌ترین بخش‌های این گفت‌وگو تبدیل شده است. او گفت: «همه انتقاده‌ها و سختی‌ها را مثل آجری می‌بینم. آجرهایی که به سمت من پرتاب می‌شود را برمی‌دارم و روی هم می‌چینم تا خانه زندگی‌ام را بسازم.» به اعتقاد طارمی، هر تجربه تلخ یا شیرین می‌تواند زمینه‌ای برای رشد و پیشرفت باشد.

کاپیتان تیم ملی همچنین از حضور در نسل موفق فوتبال ایران ابراز افتخار کرد و گفت، خوشحال است که عضو از تیمی بوده که هفت بار صعود به جام جهانی را تجربه کرده است. او تأکید کرد بازیکنان تیم ملی وظیفه دارند با تمام توان برای خوشحال کردن مردم ایران تلاش کنند و حضور طارمی در جام جهانی را مایه افتخار کشور می‌داند.

طارمی در پایان، فوتبال را ابزاری برای انتقال پیام صلح و همدلی توصیف کرد و گفت ورزش باید از سیاست جدا ماند. او تأکید کرد: «ما خواهیم با فوتبال نشان دهیم مردم ایران صلح‌طلب هستند و فرهنگی غنی دارند. فوتبال می‌تواند مردم را کنار هم قرار دهد و اتحاد را تقویت کند؛ چیزی که همیشه میان ایرانیان وجود داشته و خواهد داشت.»

مدیریت فوتبال

دوشنبه ۲۲ تیر ۱۴۰۵ ● شماره ۸۱۶۱

گزارش یک

سینا حسینی

خبرنگار

در روزهایی که فوتبال جهان با ضرایهنگ تند رقابت‌های بزرگ پیش می‌رود، نیمکت تیم ملی ایران به یکی از پرحاشیه‌ترین صحنه‌های خارج از زمین تبدیل شده است؛ جایی که نه سوت داور، بلکه سکوت مدیران، بازی را به وقت‌های اضافه کشانده است. انق‌ای امیر قلعه‌نویی، تصمیمی که هنوز ابعاد دقیق آن روشن نشده، حالا پیش از هر زمان دیگری زیر ذره‌بین قرار گرفته است. در فوتبال حرفه‌ای، هیچ تصمیمی بدون معیار نیست؛ اما این بار مشخص نیست شاخص‌های فنی و مدیریتی برای ادامه همکاری با سرمربی تیم ملی چه بوده است. آیا نتایج به‌دست‌آمده در جام جهانی توانسته گفه ترازو را به سود قلعه‌نویی

موافقت رئیس فدراسیون به تنهایی برای ابقای سرمربی قانونی نیست

قلعه نویی در اتاق انتظار

سنگین کند یا این تصمیم بیشتر در اتاق‌های بسته و خارج از زمین بازی گرفته شده است؟

مسئله اما فقط فنی نیست؛ بازی بزرگتری در جریان است؛ بازی‌ای میان ساختار و تصمیم‌گیری فردی. پرسش کلیدی اینجااست: آیا مهدی تاج این تصمیم را با هیأت رئیسه فدراسیون فوتبال به اشتراک گذاشته یا این حرکت، یک ضد حمله انفرادی از سوی رئیس فدراسیون بوده است؟

بر اساس اساسنامه فدراسیون فوتبال، به‌ویژه بند ۱۱ ماده ۳۵، نیمکت تیم ملی بدون تأیید هیأت رئیسه تثبیت نمی‌شود. این یعنی هرگونه ابقا یا تغییر، باید از کانال تصمیم‌گیری جمعی عبور کند؛ چیزی شبیه به پاس‌کاری در یک تیم منسجم، نه حرکت انفرادی در میانه میدان. اگر این فرآیند طی نشده باشد، بازی از مسیر قانونی خارج شده و ممکن است با سوت توقف مواجه شود. در همین حال، گزارش‌ها از داخل فدراسیون حکایت از یک چالش متفاوت

مانیفست مهدی تاج برای بقای محافظه کاری روی نیمکت تیم ملی

ایران پیرترین تیم تاریخ می‌ماند

تاج با عبارت «از آقای قلعه‌نویی راضی هستیم»، نشان داد که این تصمیم پشت درهای بسته و بر اساس مصلحت‌سنجی گرفته شده است؛ آن هم در مقطعی که فحط الرجال گزینه‌های داخلی و بن‌بست ارزی و منطقه‌ای برای جذب مربی بزرگ خارجی، فدراسیون را در ماتریکسی از بی‌برنامگی قفل کرده است.

بزرگ‌ترین زاویه نقد به عملکرد قلعه‌نویی، شکاف عمیق میان وعده‌های شیک جوانگرایی و دکوپاژ عملی او در زمین مسابقه است. او پارها این جراحی را به تعویق انداخت؛ از جام ملت‌ها به انتخابی جام جهانی، سپس به بعد از صعود و در نهایت به بازی‌های تدارکاتی! حتی در تورنمنت درجه دو کافا نیز کادر فنی شهادت بازی دادن به جوان‌ها را پیدا نکرد. شلاق سنگین آمار بر پیکر نیمکت زمانی فرود می‌آید که بدانیم تیم ملی ایران با میانگین سنی ۳۰٫۳ سال، پیرترین تیم تاریخ خود را به جام جهانی فرستاد؛ رکوردی فا‌ج‌بار که در کل دنیا تنها پاناما (۳۰٫۴ سال) از آن جلوتر بود.

برای درک بهتر این فرسایش نسلی، کافی است وضعیت مهره‌ها را زیر ذره‌بین بگذاریم. هسته اصلی و همیشۀ فیکس تیم را مردان سنی چون شجاع خلیل‌زاده (۳۷ سال)، احسان حاج‌صفی (۳۶ سال) و رامین رضاییان (۳۶ سال) تشکیل دادند که در هر سه مسابقه بدون بازدهی سرعتی دویند. در سوی دیگر، جوانان بایکوت‌شده در اردو مانند امیرمحمد زراقی نیا (۲۰ سال) و دانبال ابری تنها حضوری تزیینی داشتند و هرگز فرصت واقعی برای بازی پیدا نکردند. شاهکار قصه اما شوق خورن استعدادهای ۱۹ تا ۱۵ ساله‌ای چون محمد خلیفه، کسری طاهری و امیرحسین محمودی در آخرین مرحله بود؛ بازیکنانی که پیش از آنها مسعود محبی، مهدی هاشم‌نژاد و

معمای غیبت‌های محمدجواد حسین‌نژاد در تیم‌های ملی

چالش‌های پیش روی لژیونرهای جوان

یکی از آماده‌ترین و پرکارترین لژیونرهای ایرانی در اروپا محسوب می‌شد. آمارهای او در لیگ برتر روسیه گواه این مدعاست، تا۹ بازی در لیگ ۸ دیدار در جام حذفی، بدون حتی یک غیبت در اردوهای تیم‌های ملی بزرگسالان و آمید، به معنایی تبدیل شده که توجه رسانه‌ها و کارشناسان را به خود جلب کرده است. این پدیده، ابعاد مختلفی از مدیریت فوتبال، تعامل میان باشگاه‌ها و تیم‌های ملی و سرنوشت لژیونرهای جوان را به تصویر می‌کشد. تأمل برانگیزترین غیبت‌ حسین‌نژاد به تصمیم امیر قلعه‌نویی، سرمربی تیم ملی بزرگسالان، در آستانه جام جهانی ۲۰۲۶ بازمی‌گردد. در اقدامی غیرمنتظره و برخلاف پیش‌بینی‌ها، نام این تک‌نسن خط میانی در لیست ۳۰ نفره مسافران جام جهانی قرار نگرفت. این اتفاق در حالی رخ داد که حسین‌نژاد در فصل ۲۴-۲۰۲۵

حسین‌نژاد، لژیونر ایرانی در تیم فوتبال آلمان

و این همکاری ادامه پیدا می‌کند؟ یا ورق برمی‌گردد و نیمکت تیم ملی شاهد یک تغییر بزرگ خواهد بود؟ آنچه مسلم است، فوتبال ایران در شرایط حساسی قرار دارد و تصمیم‌گیری درباره نیمکت تیم ملی، دیگر یک انتخاب ساده

دستاوردهای خیالی بر بستر «اگر»

فرار تاکتیکی از واقعیت‌های تلخ

حفظ مساوی، صرفاً خروج محترمانه از گودار رقم می‌زند. افاضی در پاسخ به نقد پیربودن ساختار یوزها، با بیان اینکه جام ملت‌ها و جام جهانی جای تجربه کسب کردن نیست، گزاره‌ای درست را در زمانی نادرست به کار برد. در اینکه تورنمنت‌های بزرگ جای آزمون و خطا نیست تردیدی وجود ندارد، اما ابهام بزرگ اینجااست که چرا این جراحی در طول دو سال فرصت کادرفنی در پنجره‌های فیفادی، مسابقات مقدماتی و دیدارهای دوستانه کلید نخورد تا نسل جدید به تدریج وارد ترکیب شود؟ امیر قلعه‌نویی پس از حذف در نیمه‌نهایی جام ملت‌های آسیا، از آغاز پروژه جوانگرایی سخن گفته بود؛ وعده‌ای که در عمل محقق نشد و حضور محدود امیرمحمد زراقی نیا و دانبال ابری نیز نتوانست تصویر کلی را تغییر دهد تا ایران در نهایت به جای پیرترین تیم جام، دومین تیم سنن مسابقات لقب بگیرد.

ادعای دستیار قلعه‌نویی مبنی بر اینکه قبل از جام جهانی کسی به جوان‌ها بها نمی‌دهد و سبکل بعدی بعد از جام ملت‌ها آغاز می‌شود، اعترافی تلخ به حاکمیت تفکر نتیجه‌گرایی مقطعی است. این در حالی است که فوتبال مدرن مسیر متفاوتی را طی می‌کند؛ فلاش‌بک به جام جهانی ۲۰۱۸ و روند تیم ملی در دهه گذشته اثبات می‌کند که نیم‌های موفق، جوانان خود را در مسابقات رسمی آپ‌دیده می‌کنند تا در فست‌یوال جهانی، بازیکنانی کم‌تجربه نباشند. ایران در جام جهانی ۲۰۱۴ با میانگین سنی ۲۸ سال به میدان رفت، اما از همان زمان ورود نسل جدید با بازیکنانی چون عزت‌اللهی، آزمون، ترابی، کریمی، محمدی، کتغانی‌زادگان و بیرانوند آغاز شد تا نتیجه این سیاست در جام جهانی ۲۰۱۸ نمایان شود؛ جایی که ایران با میانگین سنی ۲۶٫۷ سال، هفتمین تیم جوان مسابقات بود و بهترین عملکرد تاریخ خود را با کسب ۴ امتیاز ثبت کرد.

وقتی فرصت طلایی دو سال گذشته برای آغاز این جراحی کافی نبوده، تصمیمی وجود ندارد که وعده چرخه جدید پس از جام ملت‌ها عریستان نیز به سرنوشت وعده‌های قبلی دچار نشود. فوتبال ملی بیش از هر چیز به نگاه بلندمدت نیاز دارد. نتیجه‌گرایی زمانی ارزشمند است که همزمان زمینه شکل‌گیری نسل بعدی را نیز فراهم کند؛ در غیر این صورت، تنها زمان از دست می‌رود و بازیکنان مستعد، بهترین سال‌های فوتبال خود را بیرون از چرخه ملی سپری می‌کنند. شاید هیچ نسل‌ای همیشه در تیم ملی نماند و هیچ کادرفنی نیز دائمی نباشد، اما نوع نگاه مدیریتی فنی می‌تواند سال‌ها بر آینده فوتبال یک‌کشور اثر بگذارد. تا زمانی که حذف از جام جهانی با توجیه و ساختن دستاورد از «شکست‌ناپذیر» تفسیر شود، فاصله فوتبال ایران با استانداردهای حرفه‌ای جهان نه کمتر، بلکه بیشتر خواهد شد.

منطقی و تعامل سازنده میان بازیکن، باشگاه و تیم ملی بود. در این مورد، شرایط فیزیکی بازیکن و فشار مسابقات باشگاهی مورد توجه قرار گرفت و تصمیمی عاقلانه برای حفظ سلامت و آمادگی او اتخاذ شد.

این دو رویداد، آینده تمام نمای چالش‌های فرساینده‌ای است که لژیونرهای جوان ایرانی با آن روبه‌رو هستند. در ترافیک فشرده بازی‌های باشگاهی و ملی، سرنوشت درخشش یا سوختن این استعدادها، به نوع نگاه و تصمیم‌گیری مسئولین و کادر فنی اثر می‌خورد. امید است با رویکردی حرفه‌ای‌تر و سیستمی، از سرمایه‌های فوتبال ملی به بهترین شکل ممکن محافظت شود و شاهد درخشش بیشتر بازیکنانی چون حسین‌نژاددر بالاترین سطوح فوتبال جهان باشیم.

سنگینی را تحمل می‌کرد. حسین عابدی با درک این شرایط و برای جلوگیری از مصدومیت احتمالی، در درخواست او موافقت کرد تا این بازیکن پیش از آغاز تمرینات پیش فصل جدید در روسیه، فرصتی برای ریکاوری داشته باشد. حسین‌نژاد در فصلی که گذشت، با ثبت ۳۰ بازی، ۴ گل و ۳ پاس گل، مهره کلیدی تیمش بود.

در تحلیل نهایی، غیبت‌های حسین‌نژاد در دو ریشه‌های کاملاً متفاوتی داشت. غیبت اول، به نظری رسد نتیجه یک تصمیم سلیقه‌ای و یکطرفه‌از سوی کادرفنی بزرگسالان بود که با واکنش‌های منفی کارشناسان و حتی فیفا روبه‌رو شد. این نوع برخورد می‌تواند به تضعیف روحیه بازیکنان جوان و از بین رفتن انگیزه‌های آنان منجر شود.

اما غیبت دوم، نمونه‌ای از یک ریل‌گذاری

ایجاد می‌کند. آیا این یک بایکوت فنی بود؟ یا سوءتفاهمی در روند انتخاب بازیکنان؟

غیبت دوم در اردوی تیم امید

پس از پایان جام جهانی و در حالی که انتظار می‌رفت حسین‌نژاد به اردوهای تیم ملی بازگردد، سری دوم غیبت‌های او در اردوی تیم ملی امید در ترکیه آغاز شد. اما این بار، داستان متفاوت بود. غیبت او، نتیجه توافق دوجانبه با کادر فنی تیم امید بود. حسین‌نژاد به دلیل ترافیک شدید مسابقات و فصل فرسایشی لیگ روسیه، از حسین عابدی، سرمربی تیم امید، درخواست کرد تا از حضور در این اردو معاف شود. باشگاه دینامو ماخاچ‌قلعه تا شش روز مانده به آغاز اردوی ترکیه، درگیر مسابقات فشرده‌ای بود و این هافبک جوان به عنوان مهره فیکس تیمش، فشار بدنی